

« Doamne, să văd ! »

Oare ce a trait omul acela care, aruncat fiind în scaldătoarea Siluamului, la porunca Mântuitorului Hristos, acesta a început să vadă ?

Cât de îndepărtați suntem și noi de adevărata lumină și de puterea de a vedea. Cât de mult ne dorim uneori, ca aruncați în scaldătoarea acestei lumi, să putem vedea înțelesul ei, să putem trăi viața care duce la înviere.

Viața, în limitarea ei, prin concretul pe care îl traversează, impune bariere de netrecut omului, care se mulțumește doar cu puterea de sugerare a concretului. Asemeni orbului de dinainte de marea întâlnire cu adevărul vieții, trăim și noi în concretul care se face drum cu pași numărați, călcat de la un loc la altul.

Cât de curat trebuie să fi fost omul acela în inimă, de s-a bucurat de o asemenea măreție, încat gloria lui Dumnezeu s-a arătat prin el. Cât de mare a fost umilirea și părăsirea lui și cât de nevinovat era, de Mântuitorul Hristos și-a arătat grandoarea și măreția prin el. Cât de mari i-au fost durerea și suferința lui dar în aceeași măsură și bucuria și fericirea lui la întâlnirea magnifică cu lumina luminii, cu Fiul Omului.

« Crezi tu în Fiul Omului ?

Cine este Acela, să mă închin Lui ?

Cel ce-ți vorbește, cel din fața ta ! »

Magnific dialog ce traversează toate timpurile istoriei, până în străfundurile inimii noastre.

Omul de astăzi trăiește în spații limitate și mici, strâmte și aglomerate. Conectat la aparate de dimineață până seara, se pare că singura lui preocupare silită sau acceptată de bună voie este aceea de a face ca un sistem foarte bine gândit de alții asemenea lui, să funcționeze.

Orbirea spirituală se așterne tot mai mult pe sufletele noastre, ca o rugină pe metalele prețioase, prin însigurare, izolare și frică de a-ți

mai face prieteni. Omul de astăzi nu mai are prieteni , are relații pe care să se bazeze în caz de....

Diferențierea nu se mai face prin a fi, ci prin a avea. Finitudinea lumii se face prezentă în om nu prin puterea de a o cunoaște, ci prin spațiul sufletesc limitat pe care îl trăiește.

Prin nevoia de a extinde limitarea lăuntrică impusă de multe ori cu bună voie, diferențierile apar doar acolo unde interesele predomină în a stăpâni exteriorul care limitează și mai mult prin hazardul său.

Unde suntem în limitarea lumii, oare nu cumva aceste limitări ni le punem singuri stând cu spatele la Adevăr, Cale și Viață, refuzând într-o manieră atâta de încăpățânată să privim într-un anumit loc al inimii și al sufletului care este etern și acolo să zicem : « Doamne, să văd !»

Oare ce a trăit omul acela orb care nu numai că a văzut lumea, dar L-a văzut pe Cel care îi dăduse lumina ochilor și puterea vederii. L-a văzut pe El, pe Cel nespus de minunat, a văzut frumusețea lumii. Lumea exterioară o vedem cu toții, pentru că nu suntem orbi, dar omul acela a văzut lumea prin El. Oare cum am putea face să vedem și noi lumea prin Mântuitorul Hristos , scăpând de orbirea lăuntrică , de orbirea sufletească care ne închide, care ne limitează. Mântuitorul Iisus Hristos este lumina lumii, oare cum am putea face trecerea de la întunericul limitat al existenței zilnice la nemărginirea lui Dumnezeu.

Și totuși noi avem sentimente : » Doamne , să văd !»